

CRISTINA LINCU

Eu, o mamă (im)perfectă?

Bookzone
BUCUREȘTI, 2018
www.cristinalincu.ro

Alex

1

Mamele sunt eroinele mele.

Acum, la rândul meu, sunt și eu mamă. Mi-am luat rolul în serios, hotărâtă să reușesc să supraviețuiesc celor mai năstrușnici ani. Iar din această experiență trăită la persoana I, vreau să vă ofer câteva idei care să vă ajute să zâmbiți și în mijlocul celor mai tensionate situații. Să respirați adânc și să priviți lucrurile cu umor. Cu mult umor!

Dacă sunteți cumva foste corporatiste aterizate la managementul exclusiv al cratițelor și al scutecelor, situația este cu atât mai complexă cu cât numărul anilor în această funcție este mai mare. Eu sunt un fel de supraviețuitoare veterană: am trei șefi mici în subordine; în momentul acesta, când mi-am luat inima în dinți să vă dăruiesc doi ani din viața noastră, împărțându-vă din înțelepciunea acumulată mai mult împotriva voinței mele, copiii - adică băieții - au: Alex - cinci ani și jumătate (alias 1), Teo - aproape patru ani și jumătate (alias 2) și Roby - doi ani (alias 3). Da, i-am numerotat pentru eficiență. Dar... să nu anticipăm!

Încep prin a contura câteva idei simple, pe care le voi îmbunătăți pe măsură ce trece timpul și ghidușii cresc, iar, odată cu ei, și dificultatea actului de supraviețuire:

- dacă dimineața începe cu țipetele de rigoare urmate de cursa cu obstacole, contra cronometru - hrănire, îmbrăcare, expediere - doar pentru cazul în care o parte dintre copii sunt deja introduși în sistem - poate continua (fericitelor!), cu o cafea, două, trei... până

când celălalt sistem (de autoapărare) dă semne că ar funcționa iar;

- jucăriile urmașilor nu se strâng decât o dată la câteva zile și numai în compania lor (așa cresc șansele diminuării numărului acestora prin călcare, aruncare de pereți, la nervi, din cauza piciorului sucit, aruncare pe fereastră - doar pentru a spori eficiența actului de tentativă de ordonare); de asemenea, copiii vor învăța, treptat, să și le adune singuri (se prind ei la timp de ce);

- accesul copiilor la vesela de bucătărie este total și la liberă alegere (acest lucru duce la urmări grave pentru veselă, dar aduce un câștig de până la jumătate de oră de liniște) - cu condiția ca aceștia să nu fi avut totuși înainte ocazia să ascundă mâncare, pentru că va ateriza, împărțită în mod egal, în toate oalele și crăticioarele implicate în proiect - dacă este unul culinar; dacă este însă unul „muzical” (de tip concert unplugged), luați-vă *adieu* de la liniște!;

- deși este mult mai comod să se ignore primul avertisment („mama, Teo a vărsat un pahar cu apă în bucătărie”), nu vă sfătuiesc, pentru că, pe principiul „îi dai un deget și îți ia toată mâna”, paharul vărsat va fi urmat rapid de... castroane burtoase dispuse să se reverse și ele în bucătărie și pe hol, doar pentru a da posibilitatea unui pește de plastic să înoate (caz mai greu, se soluționează cu un consum ridicat de energie și două ceaiuri mari de tei. Bine... și-o aspirină!);

- copiii pot să devină ajutoare de încredere la întinsul rufelor („Roby, nu mai șterge cu bluza pe jos, abia am spălat-o și e încă udă”), scosul vaselor din mașină („mami, așa-i că cioburile aduc noroc?”) sau la alte treburi similare, cu condiția ca ajutorul să fie solicitat

cu frumosul („Teo, mă ajuți?” și răspunsul „Nu, mulțumesc, mami”);

- ieșitul la plimbare pe timp de iarnă presupune o oră în plus dedicată re-îmbrăcării celor care se dovedesc nerăbdători și o fac singuri (sortarea corectă a cizmelor după culori, mărimi și apartenență), îmbrăcarea gecilor pe față, scoaterea cizmelor (iar) pentru punerea pantalonilor etc;

- deosebiri esențiale dintre „papa” și „caca” vă pot scuti de multă muncă. În acest sens, tot ce nu doriți să atingă copilul devine „caca”. Confuziile firești se rezolvă ulterior, după ce cresc personajele sau după ce apucă să arunce la coș tot ce prind;

- moștenitorul care se joacă de-a ascunsul în dulap nu trebuie deranjat dacă dă semne că-și face culcuș și adoarme, cu condiția de bază să nu fie dulapul cu farfurii. El va putea dormi liniștit și așa, tu însă, nu!

2

Azi a fost o zi luuungă, plină de „încercări” cărora le-am făcut față cu mult eroism (mă autoîmbărbătez, așa e!). Am strâns toate jucăriile de trei-patru ori și am rămas demnă de fiecare dată când trei forțe magice le împrăștiau la loc, mai rău decât înainte; am făcut pe arbitru în diverse lupte corp la corp și am purtat negocieri intense și complicate, pline de explicații interminabile, pentru a decide apartenența unei mașini fără roți, a unui robot fără cap și a altor jucării, solicitate din trei părți simultan (soldate fără succes, orice pledoarie a mea, oricât de completă, fiind urmată apoteotic de un „și ce-i asta?” sau de un „de ce?” însetat de cunoaștere - a limitelor mele, desigur). Așadar, o zi plină pe care însă vreau să o închei plăcut!

Așa că *serve*sc câteva amintiri amuzante, numai bune de deznodat nervii:

- astă vară, într-o parcare, un om al străzii se oferă să mă ghideze să parchez. Nu-i zic nimic, dar nici nu mă iau după semnele lui ample și vizibil nervoase. Când cobor, hodoronc-tronc, mă ia la rost că cine mi-a dat mie carnetul, că nu știu să conduc deloc și, evident, îmi cere niște bani. Îi dau ceva mărunțiș fără să comentez, după care mă apuc să scot copiii, pe rând, din mașină. Când ajung la numărul 3 (cum spuneam, i-am numerotat, cronologic, așa nu mă încurc, sunt sigură că nu-l uit pe niciunul pe undeva și evit să-i strig „ăăăă... ăsta, cum te cheamă...”), omul vine spășit la mine și, nici una, nici două, îmi întinde banii înapoi, zicându-mi: „mă scuzați, nu am știut că aveți atâția (!!?) copii!”. Pam-pam!

- Alex, în posturi filosofice, de-a lungul timpului: „mami, eu cu tine și cu tati îi creștem pe copii”, „mami, ești fetița mea preferată dintre toate fetițele” (până când, mă întreb), „mami e cea mai tare, mami e ca un soare”, „niciodată e pentru totdeauna, nu?”, „viața e grea... e *căcălău* de grea”, „familia înseamnă să ne iubim și ajutăm reciproc”, „mami, tu ești *tânăr*, dar ai cam îmbătrânit” (genurile, drăguțele de ele, tare greu se lasă împlânzite), „supărarea te omoară la creier”, „m-ai spălat și acum sunt cel mai strălucitor”, „hai să vă fac o poză să-mi aduc aminte de voi când nu o să mai fiți” (asta m-a cam speriat, recunosc);

- Teo, cu un castron de plastic în cap, pe post de pălărie, defilând prin casă și anunțând cu mândrie: „doamnelor și domnilor, va prezint un Teo... doamnă!”, Eu: „Teo, hai la mama”, el, supărat: „Niciun Teo! Dacă mergem la *carefon* – cu varianta *carefurt* – îmi trece” (nici nu i-am născut bine și deja mă șantajează!!)

3

- Mami, mami, hai să vezi un fugit!

...și a început ziua de duminică. (Vă avertizez, ce urmează este numai pentru avansați, oameni cu nervi tari, căliți.)

Pentru că este deja a suta oară în acest weekend când jucăriile își părăsesc Țercul lor generos și ajung lângă uscător (unde se construiește cu mare fast un palat...), îmi dau seama că este momentul să mut dezastrul afară. Nu mai ninge, dar e suficientă zăpadă cât să mi-i obosească în scopul nobil al unui pui de somn de după-amiază (să zic și eu *piua*, nu?)... giugjbnlkm;lk'1... Teo mă trage de mână să-i repar nu știu ce... gata, am zis, ieșim afară!

După cercul de rigoare la îmbrăcat („eu, primul, eu primul!”), se bulucesc toți trei afară, plonjând direct în nămeți, împingându-se ca în autobuz...

- Mamiiiiiiiiiiii!!!...

Ignor și fug să încui poarta. În orice moment, butonul roșu care o deschide poate fi declanșat de o mânuță mică și neliniștită... e roșu, pentru că e la fel de periculos ca toate butoanele roșii cunoscute – și create – până acum de om; plus că, dincolo de poartă, se întinde strada plină de maidanezi (ne cunosc, dar nu e cazul să abuzăm de bunăvoința lor) și de mașini (care nu ne cunosc, deci cu atât mai mult).

În sfârșit, la aer curat... nu, nu e chiar așa... acum trebuie să car zăpadă pentru omul de nea, să găsesc soluții onorabile pentru nas („morcov, musai morcov, morocooooooooov”), ochi, nasturi și altele... Le propun

să îi plimb cu sania. Începe discuția legată de cine să tragă sania (nu înțeleg, noi ne băteam care să stea pe sanie, nu care să o tragă)... le sugerez să o facă cu rândul (pică din lipsă de voturi). Îi urc pe toți trei pe sanie și mă înham eu („de ce mami câștigă mereu?”) și trag ca un cal de povară... pe măsură ce înaintez, parcă merge mai ușor, pesemne că m-am încălzit... mă uit să văd dacă se distrează pruncii și înțeleg secretul succesului meu: pierdusem una bucată copil (Alex) în zăpadă. Mă întorc după el, dar mă refuză politicos, cu lopata în mână, alăturându-i-se lui tati care dezșăpezea de zor:

- Eu fac treabă bună, așa e? Am meritat și eu o pauză, dar acum mă întorc la lucru!

Și s-a întors la lucru copilul: a început să împingă zăpada abia dată la o parte, din nou, pe scări și în fața ușii. Îl rog să o dea în sens invers, dar îmi explică că nu poate, numai așa merge. Îl las în pace; și așa, la cum a început să ningă iar, tot acolo suntem. Între timp, Teo ia mătura și aleargă la tomberon:

- Mami, pot să curăț gunoiul? E *murdară* de zăpadă...

Și dă-i cu mătura, dă-i cu lopata...

L-am luat pe Roby și am intrat în casă... copiii mei ajunseseră în spatele casei și munceau de zor, sub atenta și amuzata supraveghere paternă. Când era gata să adorm, legănată de liniștea nefirească, Alex dă buzna în casă furtunos, cu mânușile pline de zăpadă și mâinile bocnă, vociferând:

- Eu muncesc și Teo stă ca o mămăligă, nu vrea să lucreze, iar tati râde!

Harnică, generație, zău așa! Reușesc să-i aduc înăuntru, cu speranța că, după masă, vor adormi. Și chiar am senzația că este așa, e iar liniște în jur, cald,

moale, plăcut... și, deodată, ceva îmi zguduie fragila și umila pace interioară:

- Bravo, mami, dormi?...

Nu, nu dorm, cum vă puteți închipui că o mamă doarme?

PS: am uitat să vă spun, „fugitul” reprezenta, de fapt, niște urme pe zăpadă detectate de ochiul vigilent al lui Teo.

4

Până la urmă, cu toate că am încercat prin nenumărate tertipuri să scap de mersul la cumpărături împreună cu copiii (am luat în calcul inclusiv înscrierea la vreun concurs din asta de la tv care te ține încuiat acolo luni bune), a trebuit să-mi iau inima în dinți și pruncii în mașină și să purced într-una dintre cele mai mari aventuri ale unei mame: supermarketul!!! Ei, așa-i că v-am speriat nițel? Mamele știu!

Pe bună dreptate, supermarketul este cea mai periculoasă chestie inventată vreodată. Nici măcar locul de joacă, maratonul de desene animate sau ciocolata lăsată la îndemână nu sunt atât de ademenitoare și de probleme aducătoare.

Așadar, iată-ne în mașină în drum spre locul cu pricina. Teo mă întrebă cu o insistență fluidă:

- Unde mergem? Unde mergem?

Îi răspund cât pot de calm:

- La magazin, după care urmează replica lui:

- Pot să vin și eu? Pot? Pot? Pot? Pot?

Alex îi strigă că da și să tacă, eu îi îndemn să fie calmi, că ajungem imediat. După câteva clipe de tăcere, o luăm de la capăt: Teo vrea să afle unde mergem...

Ajungem, Slavă Domnului, deși ce va urma mă face să cred că plimbarea cu mașina e cea mai faină activitate de familie, doar stau în scaunele lor fiecare și, în afară de sunete mai mult sau mai puțin rebele, nu se întâmplă nimic dubios (Da de unde! Au descoperit că pot ajunge unii la alții și e distractiv să se tragă de haine reciproc... Alex are o explicație:

- Voiam să-l dezbrac pe Teo de haine că e cald în mașină.

- Bun, dar de ce nu te dezbraci pe tine, de ce nu ai grijă întâi de tine și apoi de ceilalți?

- Păi, zice el, tu ai grijă de mine și eu de frățiorii mei!).

Cum ziceam, am ajuns. Iau un cărucior și îi conving să respecte următoarea ierarhie (i-am mituit, recunosc, le-am promis că le „iau ceva”): Roby în față (pe locul bebelușilor), Teo în căruț (el e cel mai avântat, risc să-l fac pierdut undeva între rafturile cu jucării și cele cu dulciuri) și Alex lângă mine, pe picioarele personale. Pentru eficientizarea incursiunii, evit zonele cu grad sporit de risc (cele menționate mai sus) și, cu lista pregătită, încep raidul printre rafturi. Evident, socoteala de acasă nu e la fel cu cea din supermarket, așa că va sugerez:

- *Planul A*: Nu luați copiii la cumpărături! Gata, problemă rezolvată! Dacă totuși, nu aveți încotro, atunci implementăm:

- *Planul B*: Mergeți pe mijlocul culoarelor, așa nu se pot agăța din mers de nimic de pe rafturi (dacă se întâmplă, avem două strategii la îndemână – ce pune copilul în coș, noi punem la loc, pe furiș, sau le lăsăm în coș și le ajutăm să dispară chiar înainte de case – scuze angajaților!).

Eu așa am făcut, dar la raionul pentru animalele de companie mi s-au complicat socotelile. Roby a văzut

conserve drăguțe pentru câini („ham-ham”) și pisici („mau-mau”) și a refuzat categoric să le lase din mână (încercarea mea de troc - „îți dau o napolitană, dă-mi conservele”, s-a soldat cu confiscarea napolitanei - de către Roby și cu rămânerea buzelor umflate - de către mine);

- Cumpărați-le câte ceva, fie de ronțait, fie o jucărie mică, cu speranța să le ajungă până la ieșirea din magazin (la mine ține doar câteva minute, dar nici eu nu mă las, invoc toate motivele cunoscute: „nu am bani” cu replicile lor: „da’ de ce nu muncești ca să ai bani?”, „dar cine ți-a luat banii?”; „vă cumpăr data viitoare” și protestele inerente: „nuuuuuu, mă păcăleștiiii, lăsa că știu eu! Acuuuuuum”);

- Nu cedați rugămintelor: „am amortit, vreau jos!” (eu am făcut așa, mare greșeală: Teo a zbughit-o și s-a lipit de un bidon cu lichid de frână („ia-mi mașina asta, asta din poză”, iar Roby a înhățat un pachet de cărți de joc și a reușit să-l desfacă, strigând fericit: „Mickey, Mickey!”. Am crezut că este vorba de cărți de joc tematice, dar nu era așa. Copilul văzuse cărțile de treflă!);

- Să meargă la toaletă acasă, înainte de plecare (eram aproape gata, când Alex mă anunță: „Mami, fac pipi!”. „Acum?”, „Da, și e urgent!”. Las căruțul cu toate cumpărăturile, un copil în brațe, unul de mână și unul agățat de haină și fug la toaletă. „Mami, de ce nu mergem de unde a ieșit domnul?” „Pentru că mama nu are voie la toaleta de domni.” „Pentru că ești fetiță, deci nici eu nu am voie la toaleta de fete pentru că sunt băiețel!”. Negocierile durează ceva timp, Roby vrea jos, Teo vrea în brațe, eu încep să înjur așa, delicat și în gând... după care copilul mă anunță: „Mi-a trecut, vezi

dacă nu ai vrut să fac la toaleta noastră de băieți?" (arrrrrrrrrrrrrrrrr!);

- Când copiii devin agitați, e momentul să încheiați cumpărăturile!

La întoarcere în magazin, găsesc căruțul, îl înhaț și merg glonț la una dintre case. Coadă. Proteste („cât durează”, „de ce stăm la coadă”, „m-am plictisit”, „vreau cioco și bobo”, „fac pipi (iar!)” etc) – mă fac că nu aud, dar nu ține („mami, ești surdă?”), explic că nu e frumos să vorbească așa cu mami, mi se explică că nu e frumos să mă fac că nu aud (m-au prins!)... ne vine rândul... încep să descarc (eu pun pe bandă, Roby le ia înapoi zicând „ale mele”), Teo s-a așezat pe podea (greșeala mea, nu l-am mai urcat în căruț), iar doamna amabilă de la casă îmi zâmbește profesional și-mi zice plină de compasiune, referitor la copii: „bine că nu aveți trei!”. Nu apuc să-i dau replica, pentru că, de jos, Teo începe să urle... casiera roșește și se face că plouă și eu reușesc să aflu de la Teo că a încercat să pună piedică unui căruț de la casa paralelă...;

- Acasă aveți nevoie de o oră-două de refacere fizică și psihică (Alex: „Mami, mi-a plăcut la cumpărături, când mai mergem?” și Teo: „Pot să vin și eu? Pot? Pot? Pot? Pot?”).

E clar, plictiseala e un lux pentru mămici!

5

Cineva scria pe Facebook că atunci când o mamă spune că a spălat în baie, înseamnă că a strâns băltoaca făcută de copii la băiță. Asta mă face pe mine cea mai harnică mamă văzută vreodată, cu nenumărate sesiuni de „spălat” în baie!

Moment unic prin intensitatea sa, baia celor trei descendenți reprezintă un test de curaj și răbdare (de propus pentru candidatele la show-urile de tip *Supernanny*), pe care aproape că îl pic în mod regulat, dar eu mă ambiționez și, evident, îl dau mereu și mereu...

Încep prin a pregăti băița numărul 1 (dar e pentru numărul 3, îi spăl în ordine invers cronologică) și încălzesc atmosfera:

- Mami pregătește băița!

Primul dă fuga Roby (cel vizat), începe să tragă de body și să țopăie fericit „băiță, băiță”... nu are răbdare și, într-o nanosecundă de neatenție, intră pe jumătate îmbrăcat în cadă (aici intervine primul „spălat” în baie, căci în jur e deja o mare băltoacă). Îl extrag, reușesc să-l dezbrac, în timp ce el continuă să țopăie și să strige și, în sfârșit, îl bag în cadă (prima victorie)... începe să dea din mâini și din picioare și scandalul atrage următorul candidat (Teo) care insistă să intre și el. Nu-l las și se resemnează de pe margine, aruncând cu jucării înspre băița lui Roby. Moment potrivit pentru a cere ajutor.

Tati retrace elementul recalcitrant din scenă. Apoi, sentimentul de care vă mai vorbeam – acel déjà vu: eu mă chinui să-l spăl, el, evident, stropește, încerc să-i fac loc de jucării, el protestează: „al meu, al meu” (simțul de proprietate se pare că este unul dintre cele mai importante instincte care se dezvoltă și se exprimă cu vehemență încă de la vârste fragede).

Îl scot, îl predau lui tati spre ambalare în loțiune de corp, pijama și depunere la loc sigur și o iau de la capăt, fără să văd că, în spatele meu, pe podeaua proaspăt „spălată”, Roby venea precaut în patru labe (arrrrrrrrr.... tati repetă ultima operațiune – și, de data asta, este mai vigilent). Mă apuc de treabă să-i

pregătesc băița lui Teo care acum refuză să intre („eu iau cu Roby, nu singur”) și fuge. Alex (autointitulat „ajutorul lui mami”) îl aduce de mână la baie și mi-l predă, explicându-mi metoda de îmblânzire: „l-am băgat în spăimânți”.

Continuăm cu și mai multă bălăceală, apoi Teo vrea pipi și iese din baie cu clăbucul pe el, reușește să mă dribleze și fuge pe hol, cu apa șiroind, țipând bucuros că m-a păcălit și e „1-0 pentru Teo” (văd că grădinița dă roade, zilnic învață expresii noi, la fel ca și Alex care, după ce a fost tuns, mi-a spus o poezioară: „Cheliuță reflector prinde muștele din zbor”).

Nervii mei încep să se clatine (pentru a câta oară în aceeași zi, oare?), dar mă adun și-l depun în cameră clătît relativ. Cu Alex e mai simplu, se spală singur (jumătate de sticlă de șampon e pe el, cealaltă jumătate, încă în recipientul original care plutește în derivă în cadă, cu dopul desfăcut):

- Vezi, mami, eu sunt băiat mare, mă spăl singur... văd, era și greu să nu văd!

Înainte să termine și Alex cu baia, mai avem parte de două vizite pline de entuziasm nocturn (și eu care speram că apa caldă îi ajută să adoarmă mai ușor - false speranțe!), dar îi trimit la tati, sub diferite pretexte. Ține figura, profit de deruta temporară a „inamicilor” și gata! Alex e și el pregătit de culcare...

Dau să respir ușurată, însă încă nu am scăpat... așa că încerc să apelez la empatia și logica lor și îl pun pe Alex să numere câte mame și câți copii sunt, ca să înțeleagă că e nevoie de puțină răbdare... Alex devine înțelept pentru câteva momente și încearcă să mă împace, intervenind cu rază lungă de acțiune: „Mami și tati, o să aveți liber de ziua voastră, noi o să facem tot și voi vă relaxați în pat”...

Îmbunătățită de o asemenea propunere ademenitoare, îmi trag sufletul și mă pregătesc de următoarea provocare: culcarea...

6

Pe principiul „keep calm and...”, inima oricărei mame trebuie să reziste la diferite tipuri de șocuri. Câteva exemple:

- Teo, cu farfuria de mâncare în mână, mergând cu spatele: „mami, îți aduci aminte când am vărsat tot spanacul pe hol?”;

- Alex: „Mami, Teo și Roby se *machiează* cu... iaurt... în cap!”. A urmat orezul cu lapte pe covor, dar deja eram antrenată (pentru că se crease precedentul de mai sus);

- Roby pândește momentul când dulapul nu este asigurat (legat adică) și șmanglește cafetiera pe care o plimbă prin casă, trăgând-o de ștecher, ca pe un câine în lesă. Intervin oportun când se chinuia să o bage într-una din prize - noroc că sunt toate blocate - trăiască sistemele inteligente ale secolului nostru: de plastic și cu piciorușe!;

- dimineața devreme, încă nu se luminase bine, și o voce îmi susură la urechi: „Mami... mami... fac caca, pot să merg la baie?”, după încuviințarea mea pe mutește, fix în momentul în care speram să readorm pentru ultimele cinci minute, mă străbate un sunet precum o rază laser: „MAMIII, sunt gata!!!”. Ajung la locul faptei, împiedicându-mă de garajul lui Teo proaspăt construit în seara precedentă (jumătate din arsenalul de mașinuțe din dotare aliniate în dreptul ușii de la dormitor) și îl văd pe Alex spălându-se pe mâini: „Te-am strigat să-ți spun că sunt mare, nu am nevoie de tine la baie!”